

25. 9. 2013
PÍLOHA

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

MVCRP00Z88AE

Ministr vnitra
Ing. Martin Pecina, MBA

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
 dne: 26. 9. 2013
 podpis: 24. 4. 10. 2013

V Praze dne 23-09-2013

Č.j.: MV-92079-4/VS-2013

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
 podle zákona č. 40/1993 Sb.
 prac. č.: 0132r

Rozhodnutí

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podali

Vietnam a

..... Vietnam (dále jen „žadatel/ka/é“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 28.6.2013, čj. VS-571/835.3/2-2013, kterým nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabytí a pozbytí státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jejich žádosti o udělení státního občanství České republiky, do níž byl zahrnut jejich nezletilý syn Česká republika (dále jen „nezletilý syn“), všichni státní občané Vietnamu, všichni trvale bytem I, , a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **zamítá.**

Odůvodnění

I.

Žádost o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), byla podána 1.2.2013 u Krajského úřadu Plzeňského kraje. Správní řízení o žádosti bylo zahájeno dnem 5.3.2013. Podle předložených dokladů jsou žadatelé a jejich nezletilý syn státními občany Vietnamu. Trvalý pobyt na území České republiky byl žadateli povolen ke dni 18.8.2003, žadatelce ke dni 12.11.2003 a nezletilému synovi ke dni 6.10.2003. Manželství bylo uzavřeno v roce 1985 na Zastupitelském úřadu Vietnamu v Praze. Kromě nezletilého syna mají zletilou dceru I, státní občanku Vietnamu.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí má za prokázané, že žadatelé a nezletilý

syn splňují podmínky pro udělení státního občanství České republiky ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c), a d) zákona o státním občanství s tím, že nezletilý syn podmínku ověření znalosti českého jazyka vzhledem ke svému věku neprokazuje.

Žadatelé nesplňují podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství ve spojení se zvláštní právní úpravou na úseku veřejného zdravotního pojištění. Žadatel od roku 2003 a žadatelka od roku 2004, kdy byli evidováni jako osoby samostatně výdělečně činné, žadatel i jako osoba bez zdanitelných příjmů, řádně, včas a opakovaně neplnili své povinnosti spočívající v pozdní úhradě pojistného na veřejné zdravotní pojištění, za což jim bylo vyměřeno penále. Ministerstvo vnitra splnění této podmínky ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství neprominulo, neboť neshledalo důvody hodné zvláštního zřetele pro její prominutí. V daném případě se nejednalo o ojedinělé pochybení, z čehož Ministerstvo vnitra dovodilo, že žadatel i žadatelka této povinnosti nevěnovali náležitou pozornost.

Pokud jde o podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství, tj. prokázání pozbytí dosavadního státního občanství, požádali o prominutí jejího splnění. V průběhu správního řízení byla žádost o její prominutí vzata zpět.

V kontextu shora uvedeném Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 28.6.2013, čj. VS-571/835.3/2-2013 žádosti nevyhovělo.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28.6.2013, čj. VS-571/835.3/2-2013 podali žadatelé včasný rozklad. V úvodu rozkladu provedli rekapitulaci důvodů nevyhovění žádosti. K opožděnosti úhrady plateb pojistného na veřejné zdravotní pojištění uvedli, že jsou si této skutečnosti vědomi, ale vždy bylo dotčené pojistné včetně penále uhrazeno. Nepředpokládali, že tato skutečnost je tak závažného charakteru, že bude mít vliv při rozhodování o jejich žádosti. Podle jejich daňového a finančního poradce a Všeobecné zdravotní pojišťovny, kde se dotázali, zda je nutná měsíční úhrada pojistného na veřejné zdravotní pojištění nebo postačí úhrada v jedné nebo několika splátkách, bylo dotčenou pojišťovnou sděleno, že postačí provedení úhrady za kalendářní rok. K rozkladu přiložili dopisy Všeobecné zdravotní pojišťovny, pobočka Plzeň ze dne 10.7.2013, ve kterých je uvedeno, že se žadatel i žadatelka v roce 2003 u této pojišťovny přihlásili, jako osoby samostatně výdělečně činné - podnikatelé, kdy jim vznikla povinnost platit měsíční zálohy na pojistné na veřejné zdravotní pojištění. Měsíční zálohy, i když nepravidelně, ale přesto byly hrazeny. V roce 2008 u žadatelky a v roce 2009 u žadatele, byly vystaveny výkazy nedoplatků za dlužné pojistné na veřejné zdravotní pojištění a penále. Toto bylo uhrazeno. V současné době jsou předepsané částky hrazeny s minimálním

zpožděním. V tomto Všeobecná zdravotní pojišťovna nenachází žádný zásadní důvod považovat je za nekorektní klienty. Všeobecná zdravotní pojišťovna předmětné vyjádření poskytla k jejich žádosti ze dne 9.7.2013 za účelem posouzení jejich platební morálky. V závěru rozkladu je konstatováno, že jsou si žadatelé vědomi toho, že neznalost zákona neomlouvá, ale s odkazem na vyjádření dotčené pojišťovny žádají ministra vnitra o přehodnocení napadeného rozhodnutí a vyhovění jejich žádosti.

III.

O rozkladu rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra (dále jen „rozkladová komise“). Rozklad posoudila rozkladová komise.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 29.4.2013 byli žadatelé v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informováni o zahájení správního řízení o jejich žádosti (§ 44 správního řádu a § 10 odst. 4 zákona o státním občanství). Podle ustanovení § 36 odst. 3 a § 38 odst. 1 správního řádu byli poučeni o možnosti, aby před vydáním rozhodnutí nahlédli do spisu a vyjádřili se k podkladům pro vydání rozhodnutí i ke způsobu jejich zjištění a případně navrhli jejich doplnění. S odkazem na ustanovení § 59 správního řádu Ministerstvo vnitra předvolalo žadatele na jednání dne 3.6.2013. Dále byli poučeni o možnosti zvolit si zmocněnce podle ustanovení § 33 správního řádu. Na toto jednání se dostavili se zmocněncem, panem), který byl zplnomocněn pouze pro toto jednání, jak vyplývá z protokolu sepsaného dne 3.6.2013, který je součástí spisu. Tímto usnesením bylo řízení o žádosti současně přerušeno a žadatelé byli vyzváni k doplnění žádosti o listiny, které Ministerstvo vnitra výslovně označilo, aby tak získalo relevantní podklady pro rozhodnutí ve věci, jež jsou nezbytné k úplnému a přesnému zjištění skutečného stavu věci (§ 3 správního řádu a § 7 a § 8 zákona o státním občanství). Žadatele v usnesení o přerušení řízení byli upozorněni na možnost zastavení řízení ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

Ministr vnitra přezkoumal předložené listiny, jež jsou součástí spisu a konstatoval, že žadatelé a nezletilý syn splňují podmínky pro udělení státního občanství České republiky ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c), a d) zákona o státním občanství s tím, že nezletilý syn podmínku ověření znalosti českého jazyka vzhledem ke svému věku neprokazuje. Žadatelé nesplňují podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Ministr vnitra ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství ji neprominul. Neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, na základě kterých, by mohl splnění této podmínky prominout.

Ministr vnitra konstatoval, že neprominutí splnění podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství orgánem prvního stupně je správné. Žadatelé v rozkladu neuvedli relevantní důvody neplnění povinností spočívající v pozdní úhradě pojistného na úseku veřejného zdravotního pojištění. Ze spisu jednoznačně vyplývá, že se nejednalo o jejich ojedinělé pochybení, ale o opakované prodlení v placení pojistného na veřejné zdravotní pojištění, a to u žadatele od roku 2003 a u žadatelky od roku 2004. Dluh u žadatele dosáhl v roce 2003 nejvyšší částky 2 511 Kč, v roce 2004 2 980 Kč, u žadatelky 7 655 Kč, v roce 2005 u žadatele - 8 730 Kč, u žadatelky 7 047 Kč, v roce 2006 u žadatele - 13 226 Kč, u žadatelky 5 082 Kč, v roce 2007 u žadatele - 17 478 Kč, u žadatelky 10 426 Kč, v roce 2008 u žadatele - 18 838 Kč, u žadatelky 14 560 Kč, v roce 2009 u žadatele - 23 817 Kč, u žadatelky 20 778 Kč, v roce 2010 u žadatele - 6 393 Kč, u žadatelky 14 113 Kč, v roce 2011 u žadatele - 2 584 Kč, u žadatelky 6 821 Kč, v roce 2012 u žadatele - 6 259 Kč, u žadatelky 162 Kč. V roce 2013 byl žadatelem uhrazen dne 10.5.2013 dluh na pojistném na veřejné zdravotní pojištění ve výši 6 989 Kč, žadatelkou téhož dne ve výši 5 319 Kč. Tato skutečnost vyplývá z dokladů Všeobecné zdravotní pojišťovny. Nevědomost o této povinnosti, jak namítají žadatelé v rozkladu, není důvodem hodným zvláštního zřetele, pro který by mělo Ministerstvo vnitra, respektive ministr vnitra splnění předmětné podmínky prominout. Naopak odráží nedostatečnou integraci žadatelů do české společnosti, jež je nutná a rozhodná pro udělení státního občanství České republiky.

Z vyjádření Všeobecné zdravotní pojišťovny ze dne 9.7.2013 jednoznačně vyplývá, že žadatelé mají povinnost měsíčně hradit pojistné na všeobecné zdravotní pojištění. V kontextu toho, jejich tvrzení, respektive námitka obsažená v rozkladu, tj., že dotčenou pojišťovnou bylo sděleno, že postačí provedení úhrady pojistného na veřejné zdravotní pojištění za kalendářní rok, ministr vnitra pokládá za irelevantní, proto ji v rámci přezkoumání napadeného rozhodnutí neakceptoval. Tomu odpovídají i sankční opatření – penále uložená Všeobecnou zdravotní pojišťovnou za příslušný dlužný kalendářní měsíc, jinak by se jednalo o neoprávněný postih.

Žadatelé rozkladem nepopírají nesplnění výše uvedené podmínky, toliko se pokouší zmírnit charakter závažnosti jejich platební morálky. Z jejich vyjádření lze dovodit, že své chování považují za správné a ani do budoucna ho nehodlají změnit. Nejsou uvedena žádná opatření k tomu, aby se v budoucnu vyvarovali chování, které je v rozporu s právním řádem. Ve vztahu k neplnění povinnosti na úseku veřejného zdravotního pojištění lze uvést, že na tento negativní závěr napadeného rozhodnutí nemá vliv skutečnost, že žadatelé dluh vyrovnávali nebo vyrovnali, pokud své povinnosti nerespektovali po celou dobu trvajícího pojistného vztahu, tj. u žadatele od roku 2003 a u žadatelky od roku 2004. Vzhledem k tomu, že žadatelé opakovaně se zpožděním dlužné částky vyrovnávali jednorázovými platbami, které nedosahovaly zanedbatelných částek, a dále s přihlédnutím ke skutečnosti, že dlužné částky na pojistném na veřejné zdravotní pojištění a penále vyrovnali až

v průběhu řízení o žádosti, ministr vnitra neshledal důvody pro prominutí této podmínky. Ministr vnitra se domnívá, že správní orgán I. stupně v souladu se zásadou vyjádřenou v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, rozhodoval i v daném případě tak, aby při rozhodování skutkově shodných či podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Proto na správnost napadeného rozhodnutí nemohou mít vliv ani listiny Všeobecné zdravotní pojišťovny, které žadatelé k rozkladu přiložili.

S ohledem na neprominutí splnění podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, ministr vnitra neprominul splnění podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství, tj. prokázání pozbytí dosavadního státního občanství.

IV.

V daném případě při posuzování žádosti ministr vnitra vycházel také z čl. 12 odst. 1 Ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon o státním občanství. Zákon o státním občanství obsahuje ustanovení, jež upravují způsob a podmínky, za kterých může, nikoli musí, být státní občanství České republiky uděleno. V této souvislosti pak Ministerstvo vnitra nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti, např. otázky plnění povinností vůči České republice, a zejména dodržování právních předpisů. Z těchto skutečností vychází rozhodnutí jak Ministerstva vnitra, tak i ministra vnitra. Znamená to tedy, že ani osobám, které o státní občanství České republiky požádají a stanovené podmínky splní, nemusí být vyhověno. Takovéto rozhodnutí není v rozporu s Evropskou úmluvou o státním občanství, ke které Česká republika přistoupila. Vnitrostátní právní úpravy, podle kterých postupují jiné zúčastněné smluvní státy, rovněž obsahují ustanovení, podle nichž mohou, ale nemusí osobám žádajícím o státní občanství vyhovět.

Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského

svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

V této souvislosti je třeba uvést, že při posuzování prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství se vychází z předpokladu, že prominutí předmětné podmínky je ze své povahy výjimkou z běžného postupu při udělování státního občanství České republiky. Nelze ji promíjet automaticky. Uvedenou podmínku může, nikoliv musí, Ministerstvo vnitra prominout, na její prominutí však není právní nárok. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumá okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7. června 2006).

Na základě výše uvedeného rozhodl ministr vnitra na návrh rozkladové komise rozkladem napadené rozhodnutí zamítnout. Z důvodu zachování jednotného státního občanství s rodiči (žadatelí), nebylo uděleno státní občanství České republiky ani jejich nezletilému synovi, který je plně závislý na jejich péči, výchově a finančním zabezpečení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

